

ene eller det andet som værende Regelen. Og der har jeg personlig den Opfattelse, at Lovforslaget gaar den rigtige Vej. Men jeg erkender, at der ogsaa kunde være Tale om at fastslaa Invaliditetsrenteprikket som Regelen, saaledes at det blev Undtagelsen, at Arbejderforsikrings-Raadet afgjorde, om og i hvilke Tilfælde den paagældende skulde kunne faa en Sum een Gang for alle. Dette er en af de Ting, som der efter min Mening vil være Grund til for Rigsdagen at overveje nærmere gennem videre Forhandling og gennem Udvalg, og jeg føler mig ret overbevist om, at den højtærede Indenrigsminister vil bistaa Rigsdagen i saa Henseende under de videre Forhandlinger, da det, som allerede nævnt, af Bemærkningerne til Lovforslaget fremgaar, at dette er et af de Spørgsmaal, der har været til grundig Overvejelse i Ministeriet.

Efter at have talt om de to Principper, som efter min Mening er Hovedprincipperne i Lovforslaget, dels at der paalægges Arbejdsgiveren et Erstatningsansvar, og at det gøres til Pligt for ham at afgive sin Risiko til et Selskab, dels at Regelen er, at der i Erstatning udbetales en Kapital, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om visse efter min Mening mere betydende Enkeltheder i Lovforslaget. Jeg kan da her begynde med den første Paragraf, 2det Stykke, der, hvad ogsaa den højtærede Indenrigsminister gjorde opmærksom paa, indeholder noget nyt og noget, der nok kunde være Grund til at standse ved og overveje nøjere. I dette Stykke hedder det, at „lige med Ulykkestilfælde regnes skadelige Paavirkninger af højst nogle faa Dages Varighed, der skyldes Arbejdet eller de Forhold, hvorunder det foregaar, og som medfører Føringelse af Erhvervsevnen eller Død“. Hvis ikke det var saaledes, at Arbejderforsikrings-Raadet selv har ønsket en saadan Bestemmelse indføjet, kunde jeg nok have mine Betæneligheder derved, idet det er klart, at den vil kunne volde adskillige Vanskeligheder. Der vil sikkert komme en lang Række af Anmeldelser om Ulykkestilfælde, hvor man vil paastaa og søge at bevise, at selv om der ikke er et bestemt paaviseligt Ulykkestilfælde, er alligevel den paagældende Arbejders forringede Arbejdsevne en skadelig Følge af Virksomheden, der kun har en meget kort Varighed, og at Tilfældet derfor i Henhold til 2det Stykke bør ligestilles med Ulykkestilfælde. Det har ogsaa været fremme ved adskillige Lejligheder i den Tid, jeg har haft med

disse Erstatningssager at gøre. Det er altid de vanskelige Afgørelser, der kommer til Ministeriet, og det er da for den paagældende Minister og Arbejderforsikrings-Raadet ofte i høj Grad ubehageligt, naar man efter Lovens koncise og strenge Bestemmelser er nødt til at afvise et saadant Erstatningskrav, fordi der ikke foreligger et bestemt paaviseligt Tilfælde, medens man i øvrigt erkender, at Tilfældet er saa nær ved at være et Ulykkestilfælde, at den paagældende med Rette maa føle sig brøstholden over, at han ikke faar Erstatning. Men jeg erkender, at der kan være og sikkert vil blive mange, undertiden mindre behagelige, Afgørelser at træffe baade for Arbejderforsikrings-Raadet og for Ministeren, og jeg trøster mig der med, at Arbejderforsikrings-Raadet selv har anset det for ønskeligt at faa den Bestemmelse med. Det er Arbejderforsikrings-Raadet, der har den største Erfaring og bedst er i Stand til at afgøre, med hvilken Berettigelse Kravet om Erstatning i saadanne Tilfælde kan rejses. Det er altsaa en af de Enkeltheder, som jeg gaar ud fra, at der er Grund til at overveje nærmere. Men, som sagt, de Betæneligheder, jeg har haft og har, er i alt væsentligt afvæbnede ved, at Arbejderforsikrings-Raadet — og det er jo paritetisk sammensat, med Repræsentanter saavel for Arbejderne som for Arbejdsgiverne — har ønsket at faa en saadan Bestemmelse ind i Loven.

Maa jeg, medens jeg taler om Ulykkestilfælde, henlede Opmærksomheden paa et Punkt, som der sikkert ogsaa er nogen Grund for det kommende Udvalg til at tage op til Overvejelse. Det er Spørgsmaalet om, i hvilken Grad man vil lade Arbejderforsikrings-Raadet, med eller uden Appel til Indenrigsministeren, være øverste Instans i Erstatningssager. Der er selvfølgelig en hel Række Spørgsmaal, hvor man maa og bør lade Arbejderforsikrings-Raadet være øverste Instans. Overfor de Spørgsmaal, som henhører under den mere lægelige Bedømmelse, vil saavel Indenrigsministeren som Domstolene være i høj Grad vanskeligt stillede, og den Afgørelse, der her vil kunne træffes, vil sikkert ikke komme til at hvile paa et bedre, ja ikke en Gang saa godt, Grundlag som den Afgørelse, der træffes af Arbejderforsikrings-Raadet, som ogsaa sidder inde med tilstrækkelig lægekyndig Bistand. Men der kan være Omraader, hvor jeg synes, den paagældende kan have Krav paa, at Sagen kan gaa til Indenrigsministerens Afgørelse,